

Zurich Ballet – Ma'ariv – 7.11.2011

It's wonderful here / By Yonatan Esterkin

An interview with Heinz Spoerli - 'the famous Zurich Ballet company director and choreographer of "The Wind in the Voids" performance' - conducted in Zurich.

The reporter starts the article by writing about the assistant maintenance man in the hotel he stays at, which loves Ballet very much but can't afford a ticket. Spoerli agrees the high price is a problem, both economically and artistically; he explains the high cost is necessary because the state's and municipality's support has been greatly reduced in recent years and also, he admits, the high price represents a standard mark and prestige for their audience, which is mostly elderly and wealthy. Furthermore, due to their obligation to their audience, that likes traditional compositions, the company's repertoire cannot be too modern or too experimental. Spoerli adds he is jealous with many of his colleagues in Israel, because the ballet and dance scene in Israel seems to him much more vivid and young.

The reporter notes that "The Wind in the Voids" is coming to Israel in collaboration with Culturescapes Swiss season and will perform in Tel Aviv Performing Arts Centre between 13 – 16 of November. The reporter writes Spoerli appreciates Israeli audience, especially of dance. Spoerli declares the Israeli audience as "mixed and emotional audience that reacts in a very loud manner to what it sees, positively or negatively". He presents his theory on the matter: "I think the Israeli audience needs, much more than the European audience, a pause from its own life's stress. A pause in the form of a ballet, an opera, a concert or anything else. I apologize if I have expressed superficiality and oversimplification, but I truly believe it is so for the Israeli audience and that is why I am very happy we are coming to Israel with this kind of piece, which is neo-classic. Although it stands on the basics of classic ballet, the music – cello suits by Johann Sebastian Bach - takes the dance to a modernized and much different place, with less emphasis on virtuosic technique and more on expressive movement".

The reporter asks Spoerli what excites him watching this piece after 10 years of performances. Spoerli says that especially in this work the dialog with the dancers is more open and allows them to bring more of themselves, and the fact that they come from a wide range of cultures and countries makes the piece very colorful and cosmopolitan. Also, Spoerli says, the music, which is difficult material to listen to, "brings you as a listener to a kind of meditative state, which makes the dance, in my opinion, more influential on the subconscious level."

Visual: a large photo of "The Wind in the Voids" performance.

20.87x32.74	1	8	עמוד	מַעְרִיב - ז' וְרַנְל	07/11/2011	29485849-9
נופי תרבות העונה השוויצרית בישראל - 16710						

מחול

נפלא פה

בלט ציריך מגיע לישראל והכוריאוגרף הוותיק היינץ שפרלינג מסביר למה הקהל בארץ משמח אותו

יונתן אסתרקין

"הרוח בחלל הריק". מחיר הכרטיסים הגבוה הוא תו תקן

להעלות איקס הפקות חדשות בשנה. אני צריך לאפשר לאנשים להתפרנס מבלט. זו הדרך שבחרתי ויש פה פשרות כמובן, כמו שיש בכל דרך. אבל היא גם מאתגרת אותי ומכריחה אותי לפעול בתוך פרמטרים מסוימים ולגוון את היצירות שלי. בהקשר הזה, אנגב, אני חייב לומר שאני מקנא כרבים מהקולגות שלי בישראל, מכיוון שהבלט ובכלל סצנת הריקוד שם נראו לי תמיד חיים יותר וצעירים יותר."

המופע "הרוח בחלל הריק" מגיע לישראל בשיתוף "נופי תרבות", העונה השוויצרית בישראל, וההופעות יתקיימו במשכן לאמנויות הבמה בתל אביב בתאריכים 13-16 בנובמבר. הקהל המקומי אולי ישמח לשמוע ששפרלינג מעריך אותו ושמח להופיע כאן: הוא חושב שהקהל בישראל מוצלח, בייחוד ככל הנוגע למחול. "זה קהל מעורב, מחובר רגשית, שמגיב לחיוב ולשלילה בצורה קולנית מאוד למה שהוא רואה", הוא אומר. "יש לי תיאוריה בעניין הזה: אני חושב שזה משום שהקהל הישראלי זקוק יותר מהקהל האירופי להפוגה מהסטרס של החיים שלו. הפוגה שמגיעה בדמות בלט, אופרה, קונצרט או כל דבר אחר. אני מתנצל אם הפגנתי עכשיו שטחיות ופשטנות, אבל אני באמת מאמין בזה לגבי הקהל הישראלי, ובגלל זה אני שמח מאוד שאנחנו מגיעים לישראל עם יצירה כזאת, שהיא ניאו קלאסית. אמנם היא עומדת על הבסיס של הבלט הקלאסי, אבל המוזיקה – סוויטות לצ'לו של יוהאן סבסטיאן באך – לוקחת את הריקוד למקום חדשני ושונה הרבה יותר, עם רגש פחות על טכניקה וירטואוזית ויותר על הבעה תנועתית."

זאת יצירה מפורסמת שלך יותר מעשור. בשאתה צופה בה היום, מה מרגש אותך ברמה האישית?

"כמה דברים. ראשית, מה שמעניין אותי בייחוד ביצירה הזאת הוא שהיא אלוג עם הרקדנים פתוח יותר ומאפשר להם להביא יותר מעצמם מאשר כשמבצעים כוריאוגרפיה לקלאסיקה כמו 'מפצח האגוזים'. מכיוון שהרקדנים מגיעים הרבה פעמים ממדינות שונות ומתרבויות שונות, הדיאלוג איתם הופך את היצירה למאוד רבגונית וקוסמופוליטית. דבר נוסף הוא כמובן המוזיקה. סוויטה לצ'לו של באך היא חומר מוזיקלי קשה להאזנה. ומי שמאזין לסוויטה אחת נדיר שישב אחר כך ויאזין לעוד אחת. ופה יש שלושה ברצף. זה ממש מכניס אותך, כמאזין, למין מצב מריטיבי, מה שבתורו הופך לדעתי את הריקוד למשפיע עליך יותר ברמה התת-מודעת".

נאג' מאהדי הוא שוליית איש תחזוקה במלון סיגרטן בציריך, שווייץ. הוא בן 24, ממוצא פקיסטני, גר בציריך כבר כמה שנים ומנסה לחסוך כסף ללימודים. ראיתי אותו לראשונה מטאטא את העלים ליד הכניסה למלון, בזמן שבפנים אוכלים ארוחות בוקר. כשהוא ראה אותי מעיין בברושור של בלט ציריך המגיע לישראל בשבוע הבא עם ההופעה "הרוח בחלל הריק", שעל הכוריאוגרפיה שלה אחראי מנהל הלהקה הוותיק והמפורסם היינץ שפרלינג, מגדולי הכוריאוגרפים באירופה, הוא סיפר שהוא אוהב בלט, ושאלו תמיד חלמה לרקוד, אך מעולם לא היה לה כסף.

בשיחה שהתפתחה בינינו, בגרמנית איזמה ששעשה מאוד את עובדות המלון, הזמנתי אותו להצטרף בערב להופעה של "מפצח האגוזים", שאלהי הייתי אמור ללכת. "נראה לך?", מגחך מאהדי, "זה 160 פרנק הכרטיס. זה כמעט מה שאני משתכר בשבוע. אי אפשר שכולם ישתכרו ככה". הוא מצביע על המסעדה של המלון שמגישה ארוחות ב־50 פרנק למנה, "מישהו צריך להשתכר מעט".

למחרת בערב, בשיחה עם שפרלינג במשרדו שבבנייני האופרה של ציריך, הוא נשמע לחלוטין לא מופתע מסיפורו של מאהדי וטוען שמדובר בבעיה. לא רק כלכלית – 160 פרנק הם בערך 640 שקל – אלא גם אמנותית. "הכרטיסים באמת יקרים מאוד", הוא מודה, "אבל אין לנו ברירה אלא לתקצב אותם ככה. התמיכה מהמדינה ומהעירייה, אף שהיא נדיבה, בכל זאת קוצצה מאוד בשנים האחרונות. אבל אני מודה שיש בזה עוד משהו. המחיר היקר של הבלט או האופרה זה כמו תו תקן כזה שמייצג עבור הקהל שלנו, שרובו מבוגר ומבוסס, איזו יוקרה. אני לא יכול להגיד שאני מרוצה מזה במאה אחוז. זה גם משפיע עלינו אמנותית."

משפיע איך?

"הרפרטואר שלנו לא יכול להיות מודרני מדי או אקספרימנטלי מדי. בסופו של דבר אנחנו חייבים להעניק לקהל, שרובו אוהב את היצירות המסורתיות, את מה שהוא אוהב. לרוגמה הבלט שאותו אתה עומד לראות הערב, 'אגם הכרבורים', מציג רקדנים מצוינים ומוזיקה יפה, אבל אני מודה שהוא לא מאוד חדשני."

זה לא מעציב אותך שאתה חייב לקחת דברים כאלה בחשבון?

"זאת שאלה טובה. יש שתי דרכים להסתכל על המצב הזה. אחת, טהרנית, תאמר שאתה יכול לעבוד על הפקה מופשטת אפילו שנה שלמה, להעלות אותה רק כשאתה מרגיש שאתה מוכן, לעשות אותה קודם כל למען עצמך ולהיות נאמן קודם כל לעצמך. השנייה היא דרך האחריות. אני צריך

צילום באדיבות בלט ציריך